

Peticul acela de terasă era cel mai împuțit din tot blocul. În 1990, când începu criza, ea își pierdu slujba de femeie de serviciu. Iar atunci procedă la fel ca mulți alții: făcu rost de câțiva pui de găină, un porc și niște porumbei. Construi niște cotețe din plăci de lemn putred, sârmă, bucăți de fier și tablă de la cutiile de conserve. Pe unele din animale le vindeau, pe altele le mâncau. Supraviețuia. Înconjurată de rahatul și putoarea dobitoacelor. În bloc, de cele mai multe ori, apa nu urca timp de zile întregi. Atunci începea să zbiere la copii. Îi scula cu noaptea în cap cu câte o scatoalcă, îi îmbrâncea, și-i obliga să coboare cele patru etaje, ca, mai apoi, să le urce cu găleți de apă adusă de la puțul aflat, în mod miraculos, la colțul străzii, acoperit cu un capac de canal.

Băieții aveau pe atunci nouă și, respectiv, zece ani. Reynaldo, fiul cel mic, era blajin și tăcut. Nelson, mai nestăpânit, se împotriva de fiecare dată, iar uneori chiar țipa la ea furios:

— Nu mai urla, fă, la mine! Ce mă-ta vrei?

Ea era șchioapă de piciorul drept și puțin redusă mintal, ori chiar proastă. Nu era în toate mințile. De când era mică. Poate chiar din naștere. Mama ei locuia și ea acolo. Avea vreo sută de ani sau poate și mai mult, nimeni nu știa exact. Locuiau toți într-o cameră dărăpănată de trei pe patru metri, cu un petic de terasă sub cerul liber. Bătrâna nu se mai spălase de ani de zile. Era teribil de slabă de la atâta infometare. O viață extrem de lungă de nemâncare și sărăcie continuă. Era jigărită rău. Nu vorbea. Părea o mumie ursuză, scheletică, plină de jeg. Se mișca puțin sau deloc. Fără să vorbească vreodată. Doar se uita fix la fiica ei pe jumătate imbecilă și la cei doi nepoți, cum se pocneau reciproc și cum se înjurau învăluți de cotcodăcitul găinilor și de lătratul câinilor. „Ăștia-s nebuni“, spuneau vecinii. Și nimeni nu se amesteca în acel veșnic balamuc.

Uneori, își aprindea o țigară și se apleca peste balustrada terasei ca să privească în stradă și să se gândească la Adalberto. În tinerețe avusese zeci de bărbăți. Îi plăcea să-i excite. Nu conta ce vârstă aveau. Unii îi spuneau: „Auzi fă, tâmpito, vino să mi-o iei în gură. Îți dau doi peso dacă mi-o sugi“, iar ea se ducea să le-o sugă. Unii îi dădeau bani. Alții nu. Slobozeau sperma peste ea, și-i ziceau: „Așteaptă-mă aici, fă, că mă întorc imediat“, și dispăreau. Cu Adalberto totul se petrecu diferit. Băieții erau ai lui, dar nemernicul niciodată nu fusese de acord să locuiască împreună cu ei pe terasă. Iar când văzu că rămasese gravidă pentru a doua oară, dispăru pentru totdeauna. Acum e ramolită, tembelizată, împutită, șchioapă, moartă

de foame. Singură își făcea socoteala și trăgea concluzia: „Cine dracu să se mai apropie de mine? Nu vreau decât să mor“. Gândea în felul acesta și se supăra pe ea însăși. Azvârlea țigara în stradă și țipa disperată la copii:

— Rey, Nelson, marș după apăăăă! Futu-vă muma-n cur, marș după apăăăă!

Copiii o ascultau. Scrâșneau din dinți, dar o ascultau. Cel puțin nu-i mai încuia zile întregi în dulapul zidit în perete, în locul acela întunecat și strâmt. Încă de când erau foarte mici, până la vreo șapte ani, îi băga în vâgăuna aceea umedă, plină de țevi și gândaci. Fără niciun motiv. Doar ca să nu-i mai vadă în fața ochilor. Copiii erau înfricoșați, fiindcă, din momentul în care intrau în carcera aceea, putea să treacă o zi, două, ba chiar și trei zile fără să mănânce, și atunci, de foame, lingeau rugina de pe țevi. Alteori, îi arunca pe nepusă masă, într-un butoi cu apă, urlând la ei să tacă și să n-o mai bată la cap. Înspăimântați, copiii amuțeau. În alte rânduri, îi scufunda cu capul în apă și nu-i scotea până când — aproape asfixiați — dădeau din picioare ca disperății. Acum, când deveniseră mai mari și mai puternici, se împotriveau și o împiedicau să-i mai supună la acele pedepse. Trăiau după cum le era felul, chiar dacă uneori mai treceau și pe la școală, la intersecția străzii San Lázaro cu Belascoáin. Se duceau acolo mai degrabă ca să scape de mama lor, decât ca să învețe. Profesorii predau puțin, deoarece elevii erau niște veritabile hahalere. Fetițele, de doar treisprezece ani, curvăsăreau deja pe rupte cu turiștii, pe Malecón. Băieții se ocupau cu marijuana și cu tot felul de alte

mici afaceri, ca să facă rost de un ban în fiecare zi. Tații și mamele lor nici că dădeau pe la școală. Nu interesa pe nimeni să studieze matematica, chestii complicate și inutile. Iar profesorii nu mai puteau să-i țină în frâu pe sălbaticii aceia. În fine, Nelson și Rey se duceau trei sau patru zile la școală, iar restul săptămânii și-l petreceau pe terasă, jucându-se cu porumbeii și câinii. Aveau cinci maidanezi, adunați de pe stradă.

De multe ori, mâncau doar o dată pe zi, o bucată de pâine cu o cană de apă îndulcită. Dar chiar și așa au crescut. Cu timpul au descoperit că porumbeii celorlalți vecini veneau să se odihnească pe terasa lor și că nu era greu să-i prindă. Atunci le veni ideea să inventeze o pasăre-momeală: un splendid porumbel, un seducător bărbătuș, ce zbura pe deasupra tuturor blocurilor. Mereu apărea câte o porumbiță ingenuă, admiratoare a celui chipeș cavalier. Și se ducea țintă spre el. Își înălța zborul înspre el, iar porumbelul o conducea până la cușca lui, ca s-o iubească în voie. Atunci: buf! Rey și Nelson închideau ușița coliviei. În piața din zona Cuatro Caminos plăteau patruzeci sau chiar cincizeci de pesos pe o porumbiță. Până și o sută de pesos ofereau unii, dacă era vorba despre una albă. Din pricina crizei, a foametei și a nebuniei de a fugi din țară, toți se țineau de vrăjitorii, iar porumbețele, țapii și cocoșii se vindeau bine. La fel și găinile negre, grozave pentru descântece și leacuri de deochi. Când băieții vindeau o porumbiță, situația se schimba oarecum: mâncau câte două pizza, beau un suc de fructe. Cumpărau pizza și pentru mama și bunica lor.

Dar chiar și așa, ea continua să țipe la ei ca o descreierată. Urla, îi umilea. Deja aveau păr pe pubis și pe fund, sula li se mărise și se îngroșase, le crescuse păr la subsuoră și miroseau puternic a transpirație, la fel ca bărbatii, iar vocea li se îngroșase, devenise mai răgușită. Se masturbau, ascunși după cotețele găinilor, uitându-se la vecina cea tânără ce locuia pe terasa de alături. În realitate, era terasa aceluiași bloc, dar, cu ani în urmă, cineva o împărțise în două, construind un zid nu prea înalt, de mai puțin de un metru. Aceasta era frontiera dintre vecini: o babă grasă și țâțoasă cu o fiică în jur de douăzeci de ani și o groază de copii, toți băieți, care locuiau pe-acolo și care niciodată nu-și aduceau aminte că ea era mama lor. Fata era o bucățică faină: mulatră, zveltă, frumoasă, târfuliță. Ieșea numai seara, elegantă și provocatoare și se întorcea când se crăpa de ziuă. În timpul zilei, se fâțâia pe peticul ei de terasă, într-un șort scurt și mulat pe fund și cu o bluziță care abia dacă-i acoperea țățele, fără sutien și cu sfârcurile bine conturate cum erau. Ahhhh, o adevărată tentație! Reynaldo avea deja treisprezece ani, iar Nelson paisprezece. Abandonaseră școala de ceva timp, se simțeau rușinați că niciodată nu treceau de clasa a șaptea. Rămaseră de trei ori repetenți, iar apoi lăsară totul baltă.

Se credeau băbăți. Se țineau de afaceri cu porumbei. Pe zi ce trecea, erau tot mai pricepuți în șterpelitul porumbeilor și-n fiecare zi vindeau câte unul sau doi. O afacere rentabilă. Erau băbăți. Ei întrețineau casa. Dar mama lor continua să se poarte ca o idioată. O urau din pricina spectacolelor pe care le dădea în fața tuturor.

Scandaluri și crize de isterie. Se simțeau batjocoriți și îi răspundeau:

— Nu fi tâmpită! Taci, fă, în pizda mă-tii!

Terasa, zi după zi, devenea din ce în ce mai mizerabilă. Puțea a rahat de la animale. Bunica aproape că nu se mișca. Se așeza pe o ladă pe jumătate putredă sau în orice alt loc și stătea ore întregi la soare. Trebuiau s-o bage în cameră și s-o așeze pe pat. Era ca un mort viu. Se vedeau obligați să o țină în frâu și pe mama lor, fiindcă, din zi în zi, era tot mai imbecilă. Nu mai nimerea nici să coboare scara. O împingeau și strigau la ea să tacă, dar ea atunci behăia și mai tare, puneu mâna pe un băț și-i cionăgea, încercând să-și apere teritoriul. Ei îi smulgeau bățul și o potoleau cu câțiva pumni în plină față. Ea plângea de furie, țipa, scâncea, își aprindea apoi o țigară și, fumând, se sprijinea liniștită și tăcută de balustradă, uitându-se la mașini, la biciclete și la lumea care trecea pe San Lázaro. Nici măcar nu-și mai amintea de Adalberto.

Într-o dimineață, cam pe la unsprezece, se așeză să privească în stradă, fumând. Nelson îi pocnise una peste gură și avea buza superioară umflată și ruptă pe dinăuntru. Își trecea limba peste rană și simțea gustul de fier al sângelui. Era furioasă. Azvârli mucul de țigară în stradă, scuipă o flegmă plină de sânge, dorindu-și să nimerească pe cineva în cap și se întoarse ca să intre în cameră. Soarele era prea puternic și o durea capul. Băieții, ascunși după cotețele găinilor, se uitau la vecina lor, târfulița. Amândoi își mijeau ochii, cufundați în visare, frecându-și-o în mod cadențat. Mulatra, aproape dezbrăcată, întindea un prosop

și niște chilotei roșii din dantelă. Îi plăcea ca băieții să se masturbeze, privind-o. Din prosop se scurgea apă, iar ea îl storcea și se uda, ca să se răcorească la soare. În realitate, ar fi vrut să-i vadă din cap până-n picioare, făcându-și laba cu frenezie în fața ei, dar încă erau prea tineri ca să îndrăznească una ca asta. Odată ce aveau să crească puțin, ar fi putut să devină niște excelenți „trăgători” și exhibiționiști, dornici să-și arate mădularele în fața caselor de pe Malecón oricărei femei care ar fi vrut să-i privească. Dar acum o făceau pe furiș.

Când mama văzu spectacolul acela, se enervă și mai tare. Furia îi năclăi mințile:

— Așa deci, faceți laba! Așa deci, faceți laba! Nerușinaților, o să dați ortul popii, marș de-acolo! Amândoi! Marș de-acolo!

Puse mâna pe un băț ca să-i bată, dar, dintr-odată, se întoarse spre vecina care-i provocase:

— Curvă de căcat, tu îi întărăți, panarama dracului! Nu-i mai ispiti, fă, c-or să moară! Sunt nemâncați, asta le mai trebuie, să-și facă laba toată ziua! O să-i omori, curvă nemernică! O să-i omori!

— Fă, tâmpito, lasă-mă-n pace, sunt la mine acasă și fac ce vreau eu.

— Ești o ștoarfă.

— Da, dar fac ce vreau cu pizda mea. Și trăiesc mai bine ca tine de jdemii de ori. Ești o idioată împuțită. Scroafă nenorocită!

Câinii latră, iar găinile se agită și ele. În vârtoarea scandalului și a nebuniei, încearcă să salte, cu bățul în mână,

peste zidul ce desparte cele două terase, amenințând-o cu bătaia pe vecină, dar Nelson deja sare la ea și-i smulge bățul. Furioasă, încearcă să treacă orice ar fi în curtea vecină, urlând:

— Curvă nemernică! Iar tu ești un labagiu! Ia-ți labele de pe mine! Lasă-mă-n pace, labagiu căcăcios!

— Nu mă mai jigni, fă, nu mă mai jigni!

Nelson parcă și-a pierdut mințile, nu se poate stăpâni. E un bărbat de paisprezece ani, și-l doare teribil felul în care este umilit. În plus, aude hohotul de râs batjocoritor al vecinei, care acum îl atâta și mai mult:

— Hai, labagiule, nerușinatule! O s-o iei razna de-atâta frecat! Caută-ți o femeie!

Se întoarce pe călcâie și intră la ea în casă, extrem de liniștită, unduindu-și fundul când într-o parte, când în alta. În plină încăierare, batjocura curvei îl rănește profund. O împinge cu putere pe mama lui și-o izbește cu spatele de cotețe. O bucată de fier desprinsă din colțul unui coteț i se înfige prin ceafă direct în creier. Femeia nici măcar nu țipă. Ochii i se holbează de groază, își duce mâinile acolo unde i-a pătruns fierul. Și moare înfricoșată. În doar câteva secunde, sub ea se formează o baltă de sânge gros și de lichide vâscoase. Moare cu ochii deschiși, îngrozită. Nelson o privește, iar dintr-odată ura față de mama lui dispare. Îl cuprind durerea și spaima.

— Of, Doamne! Ce-am făcut, ce-i asta?

O ia în brațe pe mama lui, încercând s-o ridice, dar nu reușește. E ținută în ceafă de bucata de fier.

— Am omorât-o, am omorât-o!

Urlând ca un nebun, o rupe la fugă până la balustrada terasei și se aruncă în stradă. Nu simte zgomotul teribil al țestei ce-i crapă, izbindu-se de asfalt prin cădere de la etajul patru. Muri la fel ca și mama lui, cu o expresie încremenită, de crispare și groază.

Bunica văzu tot ce se întâmplase, fără să se miște de la locul ei, așezată pe o ladă de lemn putred. Fără să schițeze niciun gest, închise ochii. Nu putea să mai trăiască. Era prea mult. Iar inima i se opri. Căzu pe spate și rămase sprijinită de perete, placidă ca o mumie.

Rey nu ieșise din ascunzătoarea lui din spatele cotețelor. Totul se întâmplase cu atâta repeziciune, încât mai avea încă mădularul țeapăn ca un băț. Și-l băgă în pantaloni cum putu mai bine, și-l așeză între pulpe ca să-l poată ține sub control, să nu se mai vadă umflat, până ce i se va fi domolit. Amuți. Se apropie de balustrada terasei și privi jos. Acolo se afla fratele lui, făcut țandări în mijlocul străzii, înconjurat de lume și de poliție. Circulația era deja oprită la un capăt și altul al străzii San Lázaro.

Într-o secundă, polițiștii invadară terasă. Se îndreptau spre el, amenințatori:

— Ce s-a întâmplat aici?

Rey nu știu ce să răspundă. Ridică din umeri și i se năzări să zâmbească. Oamenii legii rămaseră cu gura căscată.

— Îți vine să râzi? Ce-ai făcut? Hai, zi! Ce-ai făcut?

Zâmbi din nou. Mintea îi stătu în loc. Abia într-un târziu, putu să rostească:

— Nimic, nimic. Nu știu.